

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 14
din 13.01.2009**

Dosar nr.: 730/2008

Petiția nr.: 13716 din data 27.10.2008

Petent: Camera de Comerț și Industrie România - Cehia, prin reprezentant
legal A V S

Reclamat: Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești

Obiect: discriminare instituită prin dispozițiile discriminatorii ale legii nr. 335/2007 și refuzul subsecvent de a încheia un protocol de colaborare

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentei

I.1.1. Camera de Comerț și Industrie România - Cehia cu sediul în Piața Valter Mărăcineanu, nr.1-3, sector 1, București

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești cu sediul în str. Apolodor, nr.17, sector 5, București

II. Obiectul sesizării

2.1. Petenta solicită constatarea existenței unei situații discriminatorii prin neperfectarea unui protocol de colaborare cu camerele de comerț bilaterale ori cu Uniunea Camerelor de Comerț și Industrie Bilaterale în vederea accesului gratuit la baza de date a Oficiului Național al Registrului Comerțului, având în vedere prevederile discriminatorii ale legii nr. 335/2007

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Prin plângerea înregistrată cu nr.13716 din 27.10.2008, petenta arată că Ministerul Justiției refuză să perfecteze cu camerele de comerț bilaterale ori cu Uniunea Camerelor de Comerț și Industrie Bilaterale din România un protocol de colaborare asemenea celui perfectat cu Camera Națională prin care se permite accesul gratuit la baza de date a Oficiului Național al Registrului Comerțului, în baza prevederilor discriminatorii ale legii nr. 335/2007.

IV. Procedura de citare

4.1. Urmare petiției înregistrate sub nr. 13716 din 27.10.2008, prin adresa cu nr. 14980 din 25.11.2008, Colegiul Director a solicitat punctul de vedere cu privire la obiectul petiției, Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești.

4.2. Având în vedere petiția, astfel cum a fost formulată, în temeiul art. 28 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicată în M.O. nr. 348 din 6 mai 2008, Colegiul Director a invocat din oficiu excepția de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

4.3. Prin adresa înregistrată cu nr. 14979 din 25.11.2008, excepția de necompetență materială motivată, a fost comunicată petentei având în vedere că obiectul petiției vizează discriminări izvorate din acte normative. Examinarea soluțiilor legislative alese de legiuitor și conformitatea acestora cu principiul egalității revine Curtii Constituționale

4.4. Colegiul Director a solicitat petentei să își prezinte propriile apărări față de excepția ridicată și a acordat termen la data de 15.12.2008. Până la data soluționării plângerii, petenta nu a comunicat propriile apărări.

V. Susținerile părților

Susținerile petentei

5.1.1. Petenta susține că Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, invocând dispozițiile discriminatorii ale legii nr. 335/2007 (art. 48 alin.2 și art. 45, precum și art. 5 și art.6) refuză să perfecteze cu camerele de comerț bilaterale ori cu Uniunea Camerelor de Comerț și Industrie Bilaterale din România un protocol de colaborare similar celui perfectat cu Camera Națională prin care se permite accesul gratuit la baza de date a Oficiului Național al Registrului Comerțului.

5.1.2. Petenta menționează că tratamentul instituit de lege este discriminatoriu iar Ministerul Justiției îi dă curs cu mult zel **în sensul restrictiv** iar nu permisiv, astfel că dacă Legea menționează expres la art. 48 alin. 2 că în termen de 30 de zile se va încheia un protocol de colaborare cu Camera Națională, aceeași lege nu interzice Ministerului Justiției încheierea unui protocol identic cu camerele bilaterale, lasându-se la latitudinea ministerului dacă dorește sau nu să comită o discriminare printr-un tratament inequitabil.

5.1.3. Prin urmare, chiar dacă legea este discriminatorie, tratând în mod nelegal camerele bilaterale în comparație cu cele județene și cea națională,

Ministerul Justiției se face vinovat de o atitudine discriminatorie prin refuzul fățiș exprimat în adresa nr. 114328 din 20.10.2008, anexată la dosar.

5.1.3. Petenta arată că deși camerele de comerț bilaterale ajung la un număr de peste 35 de asemenea entități juridice și este foarte posibil să-l depășească pe cel al camerelor județene, tratamentul injust statuat prin lege este evident.

5.1.4. În sensul celor arătate mai sus, petenta solicită C.N.C.D. să constate ca fiind discriminatorii atât prevederile art. 48 alin 2 al Legii nr. 335/2007 și în aceeași măsură faptul că Ministerul Justiției comite o discriminare fără ca legea să îi restricționeze comportamentul în acest sens.

Susținerile Ministerului de Justiție și Libertăților Cetățenești

5.2.1. Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești invocă excepția de necompetență a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării arătând că reglementarea prin lege sau printr-un act normativ a unor drepturi, în favoarea unor persoane ori nereglementarea anumitor drepturi, excede cadrului legal stabilit prin O.G. nr.137/2000, republicată.

5.2.2. Din examinarea cuprinsului Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată, rezultă că atribuțiile Consiliului și controlul exercitat de acesta nu privesc modul de reglementare a unor relații sociale prin lege ori alte acte normative, folosind-se sintagme cum sunt: "exercitarea următoarelor drepturi"-art.1 alin.(2), "exercitare drepturilor enunțate"-art.1 alin. (3), "restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege"-art.2 alin.(1), "comportament discriminatoriu" etc. În mod evident, exercitarea unor drepturi se referă la modul de aplicare a unor dispoziții legale care instituie acele drepturi, iar nu la examinarea soluțiilor legislative alese de către legiuitor.

5.2.3. Ministerul Justiției arată că protocolul la care petenta face referire a fost încheiat în temeiul art. 48 alin. 2 din Legea camerelor de comerț din România nr. 335/2007, având în vedere dispozițiile art. 4, art.6 și art. 45 din același act normativ.

5.2.4. Astfel, potrivit art. 48 alin. 2 din Legea mai sus menționată, Ministerul și Camera Națională vor încheia, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a actului normativ, potrivit alin. 1 al aceluiași articol, un protocol de colaborare care să permită accesul camerelor județene și al Camerei Naționale la toate datele necesare îndeplinirii atribuțiilor lor legale, înregistrate la Oficiul Național al Registrului Comerțului și oficiile regidtrului comerțului de pe lângă tribunale.

5.2.5. Rezultă că prin lege este prevăzută obligația de încheiere a protocolului de colaborare numai între Ministerul Justiției și Camera de Comerț și Industrie a României, nu și între camerele bilaterale de comerț și minister, acestea din urmă putând avea acest beneficiu doar în condițiile modificării textului art. 48 din Legea nr. 335/2007.

5.2.6. Ministerul Justiției arată că într-adevăr, textul art. 48 instituie un tratament diferențiat între camera națională și camerele bilaterale, justificat prin statutul diferit al acestor entități, fapt ce nu presupune însă și caracterul discriminatoriu al dispozițiilor legale criticate de petentă. Diferențierea voită de legiuitor între cele două categorii de persoane juridice nu este de natură a limita accesul camerelor bilaterale la datele necesare îndeplinirii atribuțiilor lor legale, întrucât informațiile furnizate de ONRC, Camerei naționale, în virtutea acestui protocol sunt la dispoziția tuturor membrilor Camerei Naționale, deci inclusiv a camerelor bilaterale de comerț.

5.2.7. În sensul celor mai sus arătate, Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești consideră că nu se poate reține caracterul discriminatoriu al dispozițiilor Legii nr. 335/2007, legea camerelor de comerț din România, întrucât camerele de comerț bilaterale beneficiază în aceeași măsură de protocolul încheiat între Camera Națională și minister, ca toți ceilalți membri, adică de toate informațiile din registrul comerțului pe care oficiile trebuie să le furnizeze, chiar dacă nu sunt semnate ale protocolului încheiat în temeiul art. 48 alin.2 din legea menționată mai sus.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. **Colegiul Director** se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă **„trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.2. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv**. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zuccheri and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

6.3. Curtea Constituțională a României care a statuat cu valoare de principiu că „principiul egalității nu este sinonim cu uniformitatea, astfel încât

pentru situații diferite poate exista un tratament juridic diferit, recunoscându-se dreptul la diferență". (Vezi Decizia nr.70 din 15 decembrie 1993, Decizia nr.307 din 27 decembrie 1994, Decizia nr.139 din 19 noiembrie 1996, Decizia nr.20/2000, Decizia nr.49/2000, Decizia nr.126/2000, Decizia nr.151/2000 si altele)

6.4. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.5. Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată. Din acest punct de vedere, Colegiul Director urmează a analiza excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării ridicată din oficiu în cauză.

6.6. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul Director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul Director, analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță.

6.7. Colegiul Director, analizează dacă obiectul unei petiții întrunește elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, sub aspectul scopului sau efectului creat, ce a dat naștere ori nu, unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire sau preferință, și care circumstanțiat la situația petentului/petentei (petenților/petentelor), ipso facto, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoage sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

6.8. În măsura în care se reține întrunirea elementelor constitutive ale art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

6.9. Din acest punct de vedere, sub aspectul incidenței art. 2 al O.G. nr. 137/2000, republicată, Colegiul Director reține că în fapt, petenta se adresează Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării solicitând constatarea unei fapte de discriminare produsă de dispozițiile legii nr. 335/2007, în speță prevederile art. 45 și art.48 alin.2 precum și art. 4 și art.6, în temeiul cărora Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești refuză încheierea unui protocol de colaborare cu

camerele de comerț bilaterale ori cu Uniunea Camerelor de Comerț. Petenta consideră că tratamentul instituit de lege este discriminatoriu iar Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești este vinovat pentru săvârșirea unei fapte de discriminare prin interpretarea restrictivă a legii.

6.10. Raportat la obiectul petiției, astfel cum este formulat, Colegiul Director reține că fapta de discriminare invocată, este ipso facto concretizată prin două moduri conexe. Ab initio, împrejurarea nașterii faptei de discriminare este corelativă adoptării de către Parlament a legii nr. 335/2007, publicată în Monitorul Oficial nr.836 din 6 decembrie 2007. În primă instanță, adoptarea actului normativ menționat și în speță prevederile normative cuprinse în art. 45 și art. 48 alin.2 precum și în art. 4 și art. 6 din legea nr. 335/2007 și subsecvent interpretarea și aplicarea prevederilor menționate de către Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, crează, în opinia petentei, o discriminare între camerele de comerț bilaterale ori Uniunea Camerelor de Comerț și Industrie Bilaterale și Camera Națională.

6.11. În considerarea obiectului petiției, astfel cum este formulat de petentă, Colegiul Director este de opinie că împrejurarea nașterii tratamentului ipotetic diferit, decurge sui generis din prevederile legii nr. 335/2007, art. 45 și art. 48 alin.2 precum și art. 4 și art. 6, în raport cu aplicarea de către Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești a respectivelor dispoziții legale. Astfel, în fapt, în exercitarea competențelor sale, Colegiul Director este chemat să se pronunțe cu privire la o circumstanță ce decurge din procesul legislativ, în speță, prin adoptarea legii nr. 335/2007, împrejurare ce instituie discriminări, în opinia petenților, în contradicție cu principiul nediscriminării, prin dispozițiile cuprinse în art. 45 și art. 48 alin.2, art. 4 și art. 6 din legea nr. 335/2007. Astfel, pretinsa discriminare își are izvorul în caracterul prezumtiv discriminatoriu al prevederilor legii nr. 335/2007 în raport cu aplicarea de către Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești a prevederilor în speță. În acest sens, însăși petenta arată că Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești invocă „dispozițiile discriminatorii ale legii 335/2007 iar ulterior subliniază că „tratamentul instituit de lege este discriminatoriu”. Este evident, în opinia Colegiului director, că alegația faptei de discriminare invocate în cauză este indisolubil legată de caracterul dispozițiilor legale invocate, ceea ce denotă evidența izvorului acestui prezumtiv act de discriminare rezultat din prevederile legii nr. 335/2007.

6.12. Or, în ceea ce privește procesul legislativ, astfel cum s-a susținut în jurisprudența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (vezi spre exemplu Hotărârea nr. 310 din 14.05.2008, Hotărârea nr. 430/22.07.2008, Hotărârea nr. 433 din 30.07.2008, Hotărârea nr. 561 din 15.10.2008, Hotărârea nr. 609 din 13.11.2008 și altele), de plano, Colegiul Director este de opinie că adoptarea, completarea sau modificarea ori abrogarea unor acte normative nu poate fi asimilată unui comportament în sensul prevederilor Ordonanței de Guvern nr. 137/2000, republicată. În plus, Constituția României consacră, în conformitate cu art. 74 alin.1, inițiativa legislativă ce se exercită de Guvern, parlamentari sau de cetățeni pe calea inițiativei populare. Or, este de natura evidenței că adoptarea, modificarea, completarea ori abrogarea unor acte normative nu poate atrage după sine o eventuală răspundere contravențională.

6.13. Astfel cum a reținut și Curtea Constituțională în Decizia nr. 1.011 din 8 noiembrie 2007 publicată în Monitorul Oficial nr. 809 din 27 noiembrie 2007 și a reiterat în Deciziile sale cu nr. 818, 819, 820 și 821 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial nr. 537 din 16.07.2008 „Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare este o *reglementare specială care stabilește comportamentele considerate discriminatorii în viziunea legiuitorului și creează mecanismele prin care orice tip de discriminare poate fi sancționat și eliminat*”. Astfel, Curtea în mod expres desprinde scopul legiuitorului în reglementarea acelor „comportamente”, i.e. împrejurări de fapt aplicate la situația unor persoane, grupuri de persoane sau comunități comparativ cu alte persoane, grupuri de persoane ori comunități, ce pot fi reținute ca discriminatorii în ipotezele prevăzute de Ordonanța nr. 137/2000 republicată. Dealtfel, în deciziile sus menționate, Curtea Constituțională arată în mod explicit că „*actul normativ criticat sancționează contravențional orice deosebire, excludere, restricție sau preferință care are ca scop ori efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în domeniul politic, economic, social și cultural ori în orice alte domenii ale vieții publice, dacă deosebirea, excluderea, restricția sau preferința se datorează apartenenței la o rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială, respectiv convingerilor, sexului sau orientării sexuale ori apartenenței la o categorie defavorizată*”.

6.14. Este evident în acest sens, că acele comportamente considerate discriminatorii și care sunt sancționabile contravențional nu pot fi echivalate sau asimilate cu procesul legislativ, în speță situațiile ce implică adoptarea, modificarea, completarea sau abrogarea unor prevederi legale de către legiuitor, Parlamentul României sau de Guvern.

6.15. În raport cu statuările Curții Constituționale relativ la O.G. nr. 137/2000, republicată, este lipsit de echivoc faptul că, prin natura sa, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării investighează, constată și sancționează fapte de discriminare. Corelativ obiectului petiției și raportat la discriminarea instituită, în opinia petentei, prin prevederile legii nr. 335/2007, trebuie ținut cont de faptul că în jurisprudența sa, Colegiul Director a statuat că nu analizează modul de stabilire sui generis, prin lege a unor drepturi în favoarea unor categorii de persoane în mod diferit față de alte categorii ori nereglementarea de legiuitor a unor aspecte care țin de statutul unei persoane sau categorii de persoane. Din acest punct de vedere, examinarea soluțiilor legislative per se, alese de către legiuitor și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României, revine Curții Constituționale.

6.16. Or, relativ la obiectul petiției, este indubitabil că „fapta de discriminare” invocată de petenți este de facto echivalentă cu o problemă de constituționalitate, sub aspectul art. 16 din Constituția României. Din acest punct de vedere, o eventuală răspundere a legiuitorului, în speță dedusă soluționării, nu ar putea fi apreciată de Colegiul Director deoarece Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării își exercită atribuțiile strict sub aspectul investigării, constatării și sancționării acelor fapte considerate discriminatorii în viziunea legiuitorului și care atrag răspunderea contravențională.

6.17. De altfel, Curtea Constituțională, prin decizia nr. 997 din 7.10.2008, a admis excepția de neconstituționalitate a art. 20 din O.G. nr. 137/2000, republicată considerând că în măsura în care s-ar admite că pe calea controlului jurisdicțional prevăzut de O.G. nr. 137/2000, republicată, C.N.C.D. poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unui text de lege, s-ar pune în discuție legitimitatea C.N.C.D. de a înălțura consecințele faptelor discriminatorii, prin hotărâri, ce pot duce, în ultimă instanță, la încetarea aplicabilității unor dispoziții de lege, și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, încălcându-se în mod flagrant principiul separației puterilor în stat, prin interferarea în atribuțiile legislativului dar și ale Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, inclusiv cele ale Art. 16 care se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

6.18. Având în vedere considerentele expuse mai sus, Colegiul Director urmează a admite excepția necompetenței materiale a C.N.C.D. în raport cu obiectul petiției.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1.;Admite excepția necompetenței materiale a C.N.C.D. în raport cu obiectul petiției, astfel cum este formulat

2. Clasarea dosarului;

3. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte;

4. o copie a hotărârii se va transmite Camerei de Comerț și Industrie România - Cehia cu sediul în Piața Valter Măracineanu, nr.1-3, sector 1, București; Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, cu sediul în str. Apolodor, nr.17, sector 5, București

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

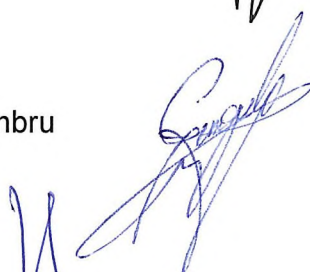

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Președinte

GERGELY Dezideriu – Membru

HALLER Istvan – Membru

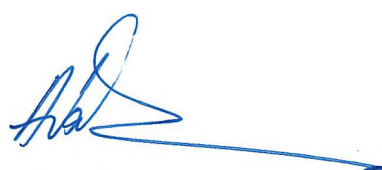
IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

PANFILE Anamaria – Membru

VASILE Monica – Membru

Data redactării 26.01.2009

Red. G.D., Tehnored. A.P., 2 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

)

